

ZPÁTKY NA STROMY? NÁVRAT KE KOŘENŮM?

Kam máte namířeno, do koruny anebo ke kořenům?

"Zpátky na stromy" - návod k skromnému přírodnímu způsobu života bez četných technických a chemických vymožeností vidí někdo jako jediný nebo nejlepší způsob ochrany přírody a zdravého životního prostředí. Lidem z měst, dokud příliš nezleniví, to může znít i jako lákavý způsob rekreace. Tak vyrážejí jedni s batohy, lany a celtami do kopců, hor a skal, jiní s lodními vaky na vratké paluby plavidel. Další za úsvitu stírají rosu na kolejích a na špagátku nosí "celej svůj dům, deku a rum".

Jedni vandrují a cestují za cíli přírodními nebo náhodnými. Jiní směřují zároveň k místům, kde mají nebo hledají své kořeny, místa nasávání (a to nemám na mysli etanol v jakékoli koncentraci). Třeba tam, odkud jsme, do rodných domů, za babičkami, dědečky, sourozenci a ostatními členy našich širších rodin. Na místa posvátná, kde jsme prožili svá obrácení, křty, seznámení, povolání, zásadní rozhodnutí. Za lidmi, kteří jsou důležití v našem duchovním vývoji. Tak před několika dny část z našich farníků putovala do Polska k prvnímu knězi naší farnosti. Věřím, že i k duchovnímu užitku celé farnosti. Putujeme do poutních svatyní, kde si chceme pomoc v našich rozhodováních, hledáních a problémech vyprošovat. K dávnému hrobu svatého apoštola Jakuba od středověku doputovaly již milióny poutníků, často "za pokání". Naše farnost také potřebuje pokání a zrání na cestě. I přímluvu našeho patrona. Proto k jeho hrobu jdeme jako ke kořenu – jako k prameni milostí. Na našich cestách mnohdy nejdeme sami a máme prožívat i vývoj, obrušování a zrání našich vztahů. Věřím, že k našemu sblížení vede cesta i přes místo naší farní dovolené ve Starých Hutích u Velehradu. A je nasnadě, že se nabízí i milosti na místě působení našich slovanských věrozvěstů.

Jak pobyt v krásném přírodním prostředí, tak utužování našich vztahů i ostatní duchovní cíle našich cest – to vše patří k dobré rekreaci. Re-creatio znamená znovu-stvoření. A vrcholem má být znovu-zrození v Duchu Kristově.

Toužím, aby mnozí tento vrchol na své cestě zažili. Přeji Vám, abyste našli krásné a bezpečné cesty a těším se i na naše další setkání u nás. I náš kostelík je místem, kde pramení voda živá.

o.František

O ZÁKLADNÍCH KAMENECH

No, redakční okénko. Pořádnou redakční výlohu bychom tentokrát potřebovali, abychom alespoň letmo zmínili vše, co nám bylo dopřáno poslední téměř tři měsíce ve farnosti prožít. Více místa by si bezpochyby zasloužily poslední dva velmi vydařené Třetí pátky s JUDr. Jaromírem Jirsou a doc.PhDr. Karlem Kozlem, první svaté přijímání nebo grandiózní dvojité křtiny v rodině Pikálkových. Velký vliv na život naší farnosti má jistě i asi největší událost posledních týdnů v našem regionu – totiž otevření Komunitního centra Matky Terezy na Jižním Městě. Všechny tyto události máme takřkajíc „zpravodajsky pokryté“, ale není aktuálně v našich silách všechny nasbírané materiály zpracovat. A tak můžeme jenom pokorně a bez emocí konstatovat: Nestíháme, nestíháme, nestíháme. To je také důvod, proč jsme s finalizací tohoto čísla museli improvizovat a zase se (snad jenom pro tentokrát) vrátit k původnímu způsobu rukodělného zpracování. Ale i tak je tato Lastura parádně „zcestovalá“. Když už ji (na rozdíl od starších sestřiček) nebylo dopřáno narodit se v tiskárně v Liberci, zajela si až na Slovácko, kde jsme ji v družném a dělném kruhu farních dovolenkářů hezky poskládali a zkompletovali. Takže pokud při listování tímto číslem ucítíte třeba vůni zdejšího skvělého vína, nebude to náhoda.

Dvě události však ovlivnili život v našem společenství přece jenom o něco více. Jednak udílení svátosti biřmování a také vydařená mise (23.-24.6.) za otcem Romualdem do místa jeho současného působení v Kudowe Zdroji. Asi nebudu z účastníků jediný, koho toto setkání zasáhlo více, než bych si předem

dokázal připustit. V každém případě je dobře, že přes všechny komplikace se tento zájezd uskutečnil. Ne jenom proto, abychom si uspokojili ty sentimentální zákoutí našich dušiček, ale především proto, že okolnosti odchodu otce Romualda z naší farnosti nebyly právě nejpříjemnější a byly provázeny různými nedorozuměními. I díky jeho maximální vstřícnosti byly

zpretrhané a pocuchané nitky znovu navázány a narovnány a my se tak mohli nejen vrátit k jednomu ze základních kamenů naší obnovené farnosti, ale rovnou

byl položen i základní kámen k další těsnější komunikaci. Nesmím samozřejmě zapomenout tlumočit několikrát opakované a zdůrazňované nejsrdečnější pozdravy o. Romualda celé farnosti a také přání opětovného brzkého shledání. Asi by mělo být nyní naší ctižádostí aspoň částečně polské straně oplatit její pohostinnost.

Petrovické letnice už se pomalu stávají pojmem. A i o nich se dá mluvit jako o základním kameni, na kterém vyrůstají nové osobnosti a který významnou měrou zpevňuje naše společenství. Tentokrát byla tato událost ještě umocněna přítomností pana kardinála a to i navzdory jeho letos obzvlášť přeplněnému diáři. Díky o. Františkovi, Dr. Šmídovi a nejspíš hlavně díky skvělým bramborákům (J) Marušky Plačkové vám dokonce

v tomto čísle můžeme nabídnout i exkluzivní interview s panem kardinálem. Chybět samozřejmě nemohou ani osobní reflexe některých z těch, kterých se tato slavnost týkala nejvíce.

Já také patřím spíše k těm, kteří dříve vnímali Letnice jako jenom takový přívěsek za Velikonocemi a biřmování jako něco podobného předávání občanských průkazů. Je velkou zásluhou o. Františka a jeho invence, že během posledních dvou let se z tohoto svátku stal jeden z nejvýznamnějších pilířů života našeho farního společenství. Vděčnost si ale zaslouží i všichni Ti, kteří úspěšnému průběhu této akce obětovali značnou část svého pohodlí a svých osobních prožitků. V první řadě bychom chtěli poděkovat Evě Šilerové, Renatě Adamusové, rodině Šimkové, Marušce Plačkové, Romanu Farionovi, Aničce Šilerové, Martě Kašparové a samozřejmě i (už vlastně stálíci těchto podniků) vrchnímu grilmanovi Lubošovi Malému. A jmenovat ty, kteří něčím obohatili průběh tohoto večera, bych mohl ještě dlouho.

Ještě více mě osobně oslovila následná bohoslužba rozeslání. V intimnějším prostředí a za pomoci působivých symbolů – kvasu, soli, plamene svíce a sv. Písma – jsme si mohli v plné míře

uvědomit, co všechno prostřednictvím Ducha svatého dostáváme. A také co se od nás očekává. Co bychom v Jeho jménu a s Jeho pomocí měli konat.

A ještě jeden základní kámen nám tady zbývá – ten nejtěžší. Je vytesaný ze sedlčanské žuly a 8.června byl uložen fyzicky do sklepení fary a obrazně též do našich myslí. Symbolizuje totiž největší „pozemský“ problém naší farnosti – havarijní stav některých částí kostela a hlavně fary, která je nyní technicky i hygienicky nevhodná pro bydlení. Cílem tohoto setkání za účasti stavebního technika našeho vikariátu bylo především prezentovat nejširší farní veřejnosti

informace o současném stavu obou budov a v rámci následující besedy se pokusit vydefinovat varianty řešení a především zjistit většinový názor farnosti na potřebnost farní budovy a představy o jejím využití. Proto je smutné a poněkud zarážející, že účast byla poměrně nízká. Samozřejmě lze namítnout, že sami s tím těžko něco svedeme bez odpovídajících prostředků. My ale přece nejsme sami. Kdy jindy bychom už měli osvědčit, že opravdu věříme tomu, že Bůh se stará a že kdo prosí, dostává, kdo hledá, ten nalézá. Ono pověstné „člověče přičiň se a Bůh ti pomůže“ totiž platí pořád.

Už zmíněnou bohoslužbu rozeslání zahájil o.František slovy: „Pán Bůh si vyvolil apoštoly - a to z nás. Každého k nějakému konkrétnímu úkolu.“ Mějme to na paměti i při nastávajících prázdninových cestách. Ať nikdy a nikde neztratí sílu náš kvas a chuť naše sůl. Ať se naše světlo neztrácí v temnotách a Kristova slova z našich srdcí. Jen tak se můžeme stát živými (základními) kameny pro náš společný duchovní chrám.

Mirek N.

ROZHOVOR S PANEM KARDINÁLEM VLKEM

Pan Miloslav kardinál Vlk se narodil v roce 1932 v jihočeské Líšnici u Tábora. V roce 1991 byl jmenován arcibiskupem pražským a primasem českým, nástupcem Františka kardinála Tomáška; o tři roky později jej papež Jan Pavel II. ustanovil kardinálem. Od roku 1991 do roku 2000 stál v čele Československé, později České biskupské konference. V dubnu roku 2005 se pan kardinál jako jediný Čech účastnil ve Vatikánu konkláve, kdy sbor kardinálů volil nového papeže Benedikta XVI. Pan kardinál hovoří aktivně německy a italsky, pasivně ovládá ruštinu, francouzštinu, latinu a částečně angličtinu. Je nositelem řady čestných teologických doktorátů v Illinois, Minnesotě (USA), Pasově (Německo), Krakově, Opole

(Polsko) a také řady čestných občanství v zahraničí. V roce 2007 podal u příležitosti svých 75. narozenin rezignaci na arcibiskupský úřad, ale papež Benedikt XVI. ji nepřijal a požádal ho, aby v úřadu setrval ještě další dva roky.

Během petrovických Letnic v sobotu 2. června 2007 zavítal pan kardinál do naší farnosti, aby zde šesti petrovickým farníkům udělil svátost bířmování, jejímž prostřednictvím dostává křesťan pečeť daru Ducha svatého. Po nádherném obřadu v kostele sv. Jakuba Staršího jsem si dovolil pana kardinála na farním agapé požádat o rozhovor. Pan kardinál rád souhlasil.

1. „Pane kardinále, víme, že nedávno Vás papež Benedikt XVI. znovu potvrdil ve své funkci. Těšíme se z této zprávy společně s Vámi. S jakými plány a ambicemi vstupujete do dalšího období?“

„Jedná se o období krátké, dvouleté, takže nemohu dělat velké plány. Chci však dokončit to, co jsem v předchozím období začal, tj. soustředit se zejména na program obnovy farností, který běží již čtyři roky. Věřím, že se podaří dokončit. Navíc za měsíc budou na Velehradě publikovány dokumenty sněmu české církve, které dostanou do ruky všichni věřící. Rádi bychom tyto písemnosti převedli do života diecéze. Těším se, že rovněž dojde k pokračování synody v jednotlivých diecézích.“

2. „Jak jste, pane kardinále, přivítal otevření nového Komunitního centra Matky Terezy na Jižním Městě v Praze?“

„Přivítal jsem je s ohromnou radostí. Vybudování tohoto centra bylo mou srdeční záležitostí. Jsem velmi šťastný, že se to podařilo a jsem rád, že to tak přijali i místní věřící. Je to uskutečnění snu lidí, kteří tam žijí, takže jsem šťastný dvojnásob.“

3. „Proč si myslíte, že je Česká republika nejméně náboženskou společností Evropy?“

„Zde je třeba zdůraznit, že naše společnost není ateistická. Těch 65 % občanů bez vyznání má alespoň minimální víru, věří, že něco nad námi musí být. Můžeme je označit za tzv. deisty. Nepopírají, že Bůh existuje, ale že se o nás stará. A to je pozitivní předpoklad, na němž lze stavět. Tito lidé jsou všude okolo. Já se při svých návštěvách farností setkávám na úrovni obcí s lidmi dobré vůle, starosty, radními atd., a společně diskutujeme. Oni pak jsou překvapení, že my jsme „normální“. Mají v sobě totiž předsudky, které musíme my, věřící, „odbourávat“.

4. „Jaké je, pane kardinále, postavení Prahy v duchovním životě celé České republiky?“

„Praha je především domovem poloviny věřících pražské diecéze, což naší diecézi dává určitý charakter. V Praze je více uvědomělých křesťanů a existuje zde celá řada možností, jak se duchovně rozvinout. Praha je tedy tou lepší částí diecéze, ale zároveň mou starostí. Velká sídliště nemají kostely. To přináší velký úkol i pro mě. Rád bych nyní, po dokončení Komunitního centra na Jižním Městě, vytvořil projekt stavby kostela na Černém Mostě. Postavení Prahy jako centra diecéze je dáno již historicky. V minulosti byla centrem církve, centrem duchovního života. Život v Praze může být příkladem pro ostatní diecéze.“

5. Jaké jsou náboženské, misijní a duchovní perspektivy české společnosti?“

„Na tuto otázku jsem z části již odpověděl. Duchovní cestou je svědectví, tj. úkol, abychom my, křesťané, svědčili o Kristu, který je pro nás světlem. Není to proto jen otázka kněží, ale každého křesťana! Musíme si tedy uvědomovat, že se nejedná pouze o úkol kněží, ale o úkol nás všech.“

6. Jaké jsou perspektivy tzv. boje o katedrálu? Budete dále bojovat za její získání pro církve?

„Věci běží dále. Případ se vrátil k nižším soudům, které již třikrát vydaly rozhodnutí o tom, že katedrála patří církvi. Našli jsme v archivech, jak postupoval v r. 1954 ÚV KSČ. Nejvyšší soud tuto rétoriku přejímá. Pokud se týká celého sporu, jsem celkem optimistou a věřím, že se katedrála vrátí církvi.“

7. Jaký je Váš názor na životaschopnost naší farnosti?

„Jestliže bude Vaše farnost žít s Ježíšem zmrtvýchvstalým skutečně přítomným uprostřed vás, pak máte perspektivu. Pokud je Duch svatý ve vašich srdcích, i Ježíš bude ve vás. Vzpomeňte na Ježíšovo slovo, že přichází tam, kde jsou

shromáždění dva nebo tři v jeho jménu. Ve svátosti biřmování jsme všichni přijali Ducha svatého; právě skrze něj je Ježíš přítomen ve své árkvi.“

8. Na závěr bych se Vás, pane kardinále, rád zeptal, jak trávíte volný čas?

„Musím se přiznat, že volného času moc nemám, ale je to především má vina, neboť žiji přespráliš prací. Ale vždy si najdu nějaký ten den v měsíci, abych jej strávil na Šumavě, kterou mám moc rád. Jsem vášnivý turista.“

Děkuji Vám za rozhovor.

Marek Šmíd

Cesta k biřmování – účinky Ducha Svatého

Napsat pouze jak jsem prožívala den, kdy jsem přijala svátost biřmování by bylo vytržení věty z kontextu, který má svůj smysl a řád. Samotné biřmování bylo takovou třešničkou na dortu, bez které by to nebylo ono, je první vidět a zdá se, že to je vrchol, ale při druhotném pohledu každému dojde, že ta třešnička je na pevném podkladu a bez něj by byla ničím nebo případně něčím co se při prvním záchvěvu ztratí.

Biřmování je metou, ke které vede dlouhá cesta a ještě delší je před vámi, jakmile ji překročíte. Ta má se začala projevovat těsně před loňskými Velikonocemi, kdy jsem zažila největší zlom v mém nejen duchovním životě. Přesto ještě letos, když o.František začal v kostele hlásit, ať se zájemci o přípravu na sv.biřmování začnou přihlašovat, mě vůbec nenapadlo, že by se to mohlo týkat i mě. Na to, abych o tom začala uvažovat mě přivedl můj tatínek. Čas přihlásit se byl do začátku postní doby a já neustále váhala a zvažovala pro a proti. Nakonec jsem před Boha rozprostřela Gedeonovo rouno (i když jsem tehdy ještě nevěděla, že se tomu tak říká). Bůh mi dal jasně najevo, že si přeje, abych po přípravě přistoupila ke sv.biřmování. A protože jsem člověk, který dělá věci na poslední chvíli (jako třeba tento článek **J**), tak jsem se v neděli před Popeleční středou přihlásila na přípravu na tuto svátost. Tím jsem udělala poslední krok k tomu, aby se mi od základů začal měnit život. V kostele a na faře jsem začala trávit pomalu víc času než doma (tento poměr vyrovnávalo to, že spát jsem chodila přece jen ještě domů), nedočkavě jsem vyhlížela každý pátek, kdy se konala naše příprava a hodně moc jsem se změnila i uvnitř a změny doznal i můj přístup k lidem a ke světu. Největší změnou však bylo moje vystupování na veřejnosti. Strach z čehokoli, co jsem měla udělat či říct před větším počtem lidí se pomalu zmenšoval a ačkoli tu ještě určité zbytky ostychu jsou, v důležitých chvílích je dokážu zahodit a tak lépe a srozumitelněji vyjádřit své pocity a názory. Další dost silné duchovní zásahy přišly v podobě Velikonoc a modlitby za seslání Ducha Svatého.

S blížícím se druhým červnem rostlo očekávání, těšení, ale i obava, co bude, až to skončí a co budu dělat dál. Dlouho vyhlížený den byl tady a očekávání a takové zvláštní rozechvění se vystupňovalo do skoro neúnosné výše. Atmosféra byla celý den slavnostně krásná a oslavě na faře po mši také nic nechybělo. Je ale hloupost zdlouhavě popisovat, co jsem cítila, protože to prostě slovy vyjádřit nelze a každý si to musí prožít sám. Báječně jsem si tenhle den užila. Krušné bylo pouze vstávání druhý den (označení druhý je mírně zavádějící **J**) po předchozím pozdním příchodu domů **J**.

Anežka Nedomová, biřmovacím jménem Klára

Síla Ducha sv. je pro mě především citelně znát v tom, že i přes mé chyby a i chyby ostatních se dovedeme mít rádi. Druhá moje zkušenost se pak týká agapé. Po žádné světské slavnosti (např. promoce) totiž nemám takový povznášející pocit (i bez alkoholu) a zároveň pocit sounáležitosti a porozumění s ostatními.

Jana Vošahlíková, kmotra Kláry

Drazí spolufarníci,

byl jsem osloven, abych napsal pár slov o průběhu biřmovanecké přípravy, podal svědectví o síle přijetí svátosti biřmování a jejího dopadu na můj život. Kdybych však do svého článku zahrnul jen toto období, byl by tento příběh tak trochu vytržen z kontextu. Rozhodl jsem se proto začít již minulou oslavou po biřmování, kdy byla biřmována moje nejdražší maminka.

Bůh si člověka zavolá a člověk ani neví, jak k tomu došlo. Tak tomu alespoň bylo v mém případě. Když jsem šel na závěrečné agapé po biřmování, říkal jsem si, že se tam ani nebudu mít s kým bavit. Nikoho jsem neznal. Ale právě tehdy jsem se poprvé dostal do kontaktu s ostatními mladými lidmi z farnosti. Z akce, na které jsem původně hodlal strávit maximálně hodinu jsem nakonec zkysl nejdéle z celé rodiny. Zároveň jsem byl pozván na farní společenství mládeže. Tam jsem začal pravidelně chodit, i když z daleka ne kvůli touze po Kristu, ale spíše jsem se chtěl setkávat se svými novými přáteli.

Nejvíce jsem se tehdy sblížil s Ondrou Lehovcem, se kterým jsem měl během prázdnin zajímavý rozhovor o službě ve farnosti. To jsem ještě netušil, že si

Ondra brzy zabalí kufry a odejde do kláštera. Najednou byla farnost bez kostelníka. Ani nevím, co mne k tomu přimělo, ale po nějaké době jsem se z jakéhosi nutkání přiměl k tomu, abych došel za paterem Františkem a slavnostně oznámil, že bych možná nějaký ten den odemykání kostela zastal. A pak už opravdu začínal ten zlom, kdy jsem se rozhodl začít pomalu překonávat těch devatero vršků a sedmero řek, které mne od Boha dělilo a ještě dělí.

V té době jsem začal pociťovat touhu po modlitbě a začal vyhledávat křesťanské akce. Mnoho věcí z mého předchozího života skončilo a věci, které ač mi dříve připadaly jako otravné, začaly být zdrojem radosti. Již jsem na počítači nepouštěl čas beroucí počítačové hry a i televize ustoupila na okraj mých zájmů. V tom období také začala biřmovanecká příprava. Díky ní jsem se naučil prožívat intenzivní vztah s Bohem. Ze začátku se to na mne valilo ze všech stran. Když se k blížící se maturitě a odemykání kostela přidalo ještě rozjímání nad biblickými texty, tak to nebylo zrovna jednoduché. Ale postupem času se člověk na rozjímání začal těšit, neboť v Písmu lze skutečně najít věci, které jsou určeny každému z nás.

Pak už přišel závěr školního roku a moje maturitní zkouška. A tehdy se skutečně projevilo, že nade mnou stojí „Borec“, který, když tomu člověk věří, udělá v životě

věci, které si ani ve snu nepředstavil. Důležitá pro mne byla podpora, kterou jsem poprvé necítil pouze v rodině, ale i u lidí, které jsem získal během necelého roku. Dávali mi najevo, že se za mne modlí nejen před maturitou, ale i v průběhu maturi-

foto Petr Hospodarz

ty mi chodily SMS zprávy s podpurnými slovy. Nikdy jsem nic podobného nezažil. Další důležitou věcí bylo to, že jsem si cestou do školy řekl: „Chlapče, co řešíš? Když Bůh bude chtít, abys to udělal, tak to zvládneš! A jestli ne, tak je to tak dobře, protože to tak chtěl Bůh.“ A ačkoli se mi během obyčejného čtení v kostele klepou kolena asi s takovou intenzitou, jako se pohybují píсты motoru sportovního auta, tak jsem během maturity necítil ani náznak trémy. Student, který školou procházel se čtyřkami, prospěl s vyznamenáním se čtyřmi

jedničkami a jedinou dvojkou. Samozřejmě, že jsem se také učil, ale přesto jiného slova než zázrak pro to nenacházím.

A biřmování? Prožitek byl vskutku obrovský. Nejde to vyjádřit jen tak slovy, ale během obřadu se dělo něco skutečně velikého.

Z toho, co jsem tady sesmolil pro mne vzešel závěr: „Spolehni se na Boha, ať máš problém jakýkoli a on vykoná takové věci, že budeš koukat s otevřenou pusou.“

Jiří Fischer, biřmovacím jménem Vojtěch

Za o.Herbstem aneb jak se žije v Arcibiskupském paláci

Po dlouhé odmlce si vám opět dovoluji nabídnout zprávičku o tom, co se děje v našem petrovickém spolču. Holešovické spolčo je známé svým spřízněním s biskupem Karlem Herbstem a nabídli nám, že další akce s tímto výjimečným člověkem se můžeme zúčastnit společně s nimi.

Sraz 21.6.2007 v 17:45 na Hájích a pak vyrážíme na Hrad. S Holešovičáky a s jejich (nyní už i s našimi) přáteli z Roudnice nad Labem jsme se měli sejít před Arcibiskupským palácem. Ještě vědět, kde to je. Nakonec jsme ale přece jen (hlavně zásluhou Filipa Jareše) bezpečně dorazili k cíli a schovali se v recepci před prudkým deštěm. Tam si nás přišel vyzvednout sám Karel Herbst, který nás odvedl do místní kaple sv. Jana Křtitele, kde jsme společně prožili mši svatou a v níž nám o.Herbst poté umožnil prohlídku s nejlepším průvodcem, jakého jsme jenom mohli dostat **J**. Následovala návštěva biskupovy kanceláře, kterou lze, dle jeho slov poznat podle nepořádku na stole (upřímně – denně vídám svůj stůl v horším stavu **J**).

Po občerstvení se v kanceláři jeho sekretářky Andulky si naše parta tak trochu vyžádala prohlídku Arcibiskupského paláce včetně střechy, a tak jsme se všichni mohli podívat i tam, kam se obyčejný smrtelník nedostane. Obdivovali jsme arcibiskupský sál, v němž visí podobizny všech arcibiskupů pražských od Zdeňka Berky z Dubé až po kardinála Tomáška, trůnní sál, kde si někteří z nás

Foto staženo z <http://holesovickespolco.ic.cz>

vyzkoušeli, jak se sedí na arcibiskupském křesle, tapisérie – vesměs se zobrazením navzájem se žeroucích zvířat (výjimkou byl kravský potah a jakýsi africký rituál) či střešní altán s obrazy papežů. Při vstupu na střechu se nám naskytl nádherný výhled na Prahu pomalu vstupující do noci. Po setmění nás napadlo, že už je přece jen trochu pozdě, a tak jsme se odebrali zpět do svých domovů.

Poděkování patří o.Karlu Herbstovi za milé uvítání a prohlídku paláce, Holešovičákům – hlavně Pepovi za organizaci a všem ostatním zúčastněným za to, že posílili naše řady. Doufám, že se opět brzy setkáme.

AN ml

JAK JSME OMLÁDLI

Na světě je spousta lázní, ve kterých se s větším či menším úspěchem léčí rozmanité nemoci. My jsme však objevili takové, ve kterých umějí vracet čas. Nám se tam aspoň podařilo omládnout o celých 10 let. Ale nebylo to působením místních léčivých pramenů ani tím, že by náš jinak nikterak zvlášť nápadný autobus (typ Karosa-Renault LC 936) skrýval pod kapotou ďábelsky účinný stroj času, jaký by nám možná záviděl i sám H.G. Wells. Ty lázně se totiž nacházejí pouhých pár kilometrů za Náchodem, hned za polskou hranicí a jmenují se Kudowa Zdrój. Je to místo jistě krásné a zdravé, ale pro nás tím hlavním omlazujícím a léčivým faktorem bylo setkání s o.Romualdem – naším prvofarářem. Už když přišlo první pozvání na lednové farní výroční setkání, tak řadu z nás ovládlo okamžité nadšení - brzy přetavené v jednoznačné rozhodnutí, že taková příležitost se nesmí propásnout. Jenže ruku v ruce se stoupajícím natěšením rostly i pochybnosti, jestli se to vůbec může podařit. A ty nakonec v posledních týdnech a dnech získaly i docela navrch v důsledku četných (a vlastně i tak trochu očekávaných) organizačních komplikací.

Pak jsme tam ale najednou byli a čas se vrátil. Stejná přívětivá tvář, stejný, trochu šibalský, ale přitom vždy laskavý úsměv, stejný konejšivý hlas. Stále stejně doširoka otevřená náruč i duše. A také (kupodivu) stejně roztomilá čeština. Otec Romuald se prostě vůbec nezměnil. A tak jsme i my byli nuceni tak trochu z nabytých

roků (aspoň v duši) ubrat. Copak nám starším, nám se to ubírá snadno, když máme z čeho. Ale až dojemné bylo sledovat naše jindy tak pečlivě se kontrolující slečny, jak se tady postupně měnily zpátky v ty dovádějící a chichotající se holčičky, ochotně přijímající každou Romualdovu legráčku a vítající každou pobídku ke hře nebo třeba jen písničky.

S nezničitelnou energií a optimismem a přitom v naprostém klidu a pohodě nám otec Romuald při vši své značné vytíženosti připravil pestrý program a zajistil přepychový stravovací i ubytovací servis. Pravda nebyl na to sám. Nesmíme zapomenout poděkovat také jeho hospodyním a hlavně jeho příteli panu Eduardovi, který se nám obětavě věnoval na každém kroku a obzvláště pak ve chvílích, kdy otec Romuald musel za svými pastoračními povinnostmi. Je jasné, že v Polsku jsou poněkud odlišné poměry v postavení církve a jejich představitelů, ale přesto jsme si nemohli nevšimnout, že respekt, který o. Romuald ve své farnosti nesporně požívá, je postaven na trochu jiném základě, než je zřejmě i v těchto krajích obvyklé. Oni ho tam totiž mají opravdu a osobně rádi.

Pokoušet se aspoň přibližně popsat všechny naše prožitky slovem (a ještě k tomu jenom psaným) je asi stejně tak bláhové, jako hledat chemický vzorec básně. A totéž se dá říci i o naší vděčnosti za to, že nám bylo dopřáno se aspoň na ty dva dny vysmeknout z područí fyzikálních zákonů a znovu vstoupit do téže řeky a toto zažít. Že to podobně cítí i druhá strana, dokazuje esemeska, která za námi ještě následně dolétla do Prahy:

„Ja tiez dziekuje! To byly piekne dni! Wiem, ze to Pan wszystko zorganizowal! Dzieky! Ks.Romuald.“

Tak jest!

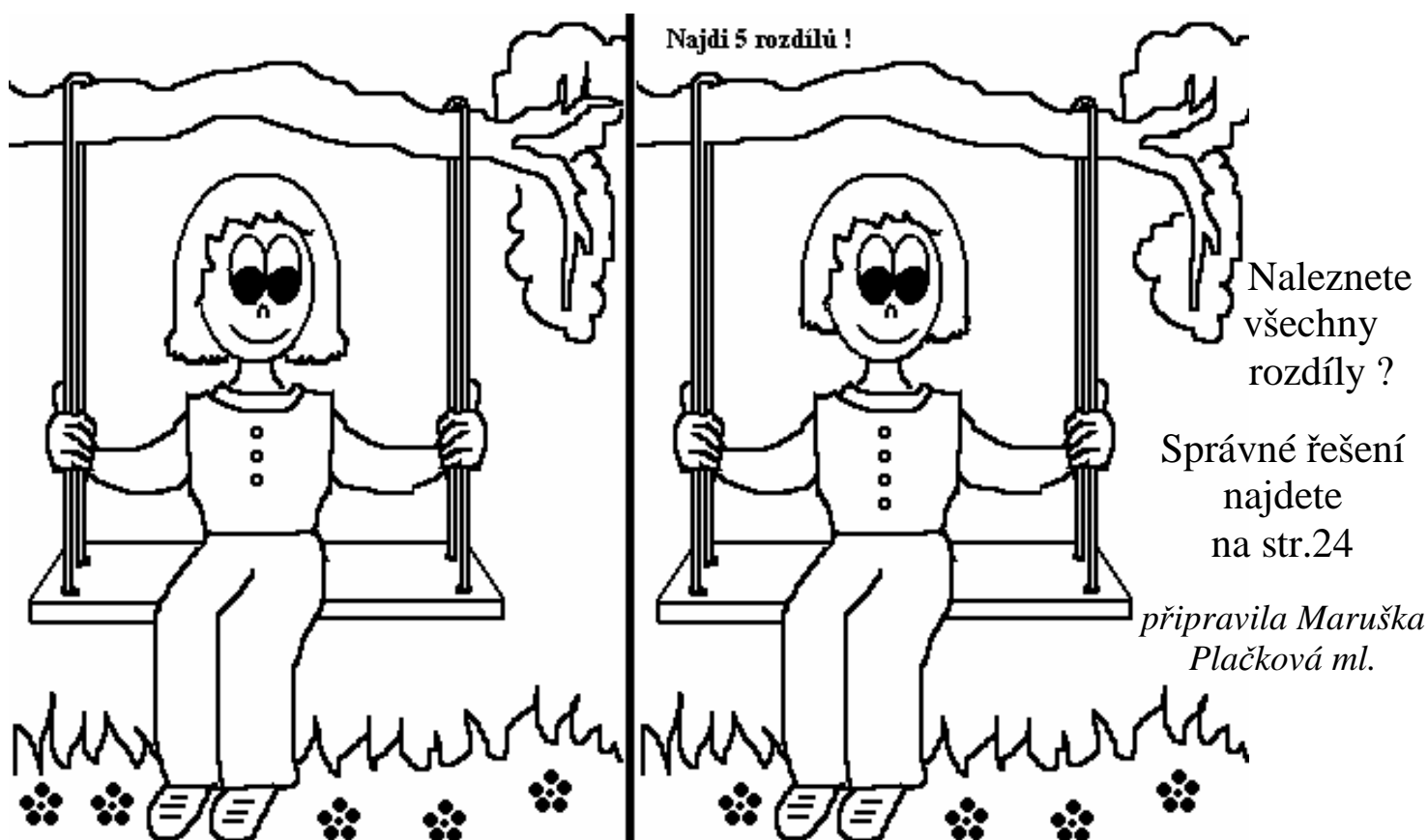
M.Nedoma

JDĚTE AŽ NA KONEC SVĚTA . . . (něco o sv.Jakubovi)

Svatý Jakub vzal tato slova vážně a jel až na tehdejší konec světa. V Římské říši to bylo atlantické pobřeží západní Evropy a na třech místech se dodnes zachovala místa s názvem Finis terrae (Francie, Španělsko, Portugalsko). Můžeme si představit, co si asi tak Jakub myslel, když jel do takového zapadáka. Možná se to dá přirovnat k myšlenkám obsluhujících na svatbě v Káně galilejské. Takový číšník v Káně si mohl myslet: "Jsem svátečně oblečený na svatbu, mám obsluhovat hosty na svatbě, mám jim roznášet víno a místo toho, nosím tady vodu. Komu je třeba na svatbě tolik vody? Jestli to nevyjde, tak to bude doživotní trapas, že jsem na svatbě nosil vodu, ještě dostanu nějakou blbou přezdívku, proč já jsem sem vůbec chodil..... vždyť jsem úplně zbytečný a tak...."

A svatý Jakub vůbec nemohl tušit, že ta jeho ztracená varta na konci světa bude vlastně obrovským začátkem pro nesení Dobré zvěsti do Nového světa, až bude objevena Amerika. Tak z jeho vody, kterou přinesl na Iberský poloostrov vzniklo víno v Novém světě (např. Brazílie je dnes největší katolickou zemí).

Marián Adamus

NOVÉ MATRIČNÍ ZÁPISY

5.5. jsme se rozloučili se 102-letou paní Kristinou Bartoňkovou

6.5. byl pokřtěn čtyřletý Tadeáš Šebestián Salaba

26.5. byli oddáni Dagmar a Petr Nastulczykovi

2.6. byli otcem kardinálem biřmováni Vojtěch Cyril Šika, Barbora Veronika Hlaváčová, Jiří Vojtěch Fischer, Anežka Klára Nedomová, Petr Jan Nastulczyk a Dagmar Jakuba Nastulczyková

9.6. byli pokřtěni tříměsíční Hana Ludmila Pikálková a dvouměsíční Jan Pikálek

9.6. byli v katedrále za naši farnost do katechumenátu přijati dospělí Soňa Váchalová, Miloslava Lněničková a Jan Pešek

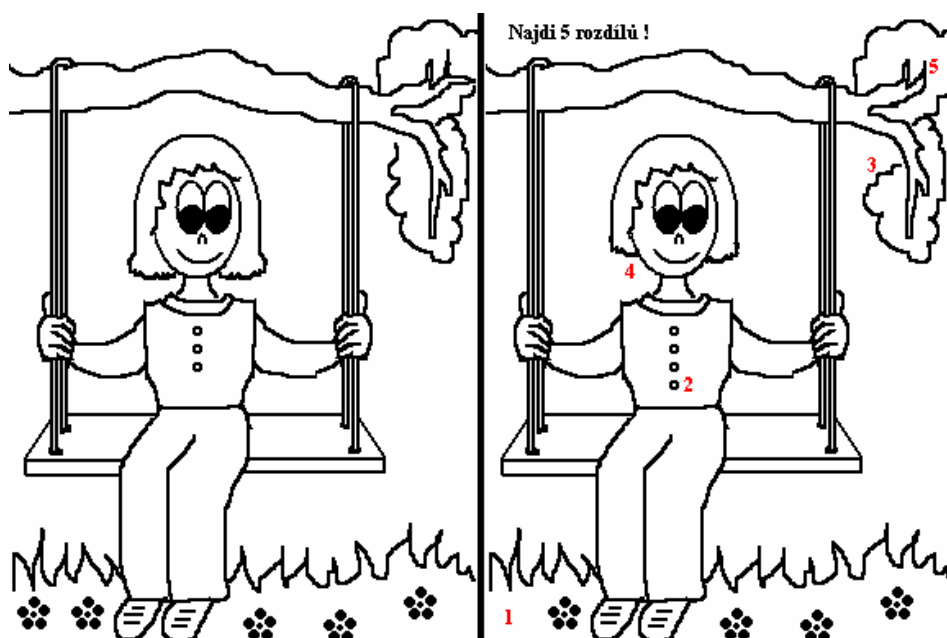
26.5. – svatba

2.6.- biřmování

10.6. – 1.sv.přijímání

**Správné řešení ze
str.13**

PETROVICKÝ FARNÍ KALENDÁŘ NA PRÁZDNINY L.P. 2007

Pravidelné bohoslužby v období 30.6.-2.9.2007:

Neděle: 10.30 hod.

Čtvrtek a sobota: 18.00 hod.

Výstav Nejsvětější svátosti – ve čtvrtek po mši sv. do 19.30 hod.

Příležitost k svátosti smíření - před mší svatou, při adoraci a několikrát za rok po společné kající bohoslužbě s několika zpovědníky.

Mimořádnosti v programu:

- 1.-8.7. farní dovolená ve Starých Hutích u Buchlova
- svatojakubskou poutní slavnost oslavíme v neděli 22.7. při mši sv. od 10.30
- v pondělí 23.7. - v zámeckém kostele sv.Jakuba na Zbraslavi v 8.00 hod. zahájíme mši sv. a požehnáním poutníkům - letošní etapu pěší pouti směřující k hrobu sv.Jakuba v Santiago de Compostela – v úterý plánujeme nocleh v Příbrami a ve středu v 8.00 mši sv. v příbramském kostele sv.Jakuba – dále pokračujeme až do neděle 29.7. směr Prachatice a německé hranice. Možná účast třeba i jediný den – kontakt mobilem na o.Františka (776252251)
- úterý 31.7. - 19.00 setkání katechumenů
- středa 15.8. - slavnost Nanebevzetí Panny Marie – mše sv. 18.30

Upozornění na program od září:

Hodiny náboženské výchovy začnou od 26.9.2007 a budou pro všechny přihlášené děti vždy v kostele a na faře ve středu od 16.30 do 17.45 hod. se společným úvodem a závěrem a prací ve skupinách.

Setkání přípravy katechumenů budou probíhat na faře v úterý večer od 19.00.

V úterý nebo v pátky budou v prvním pololetí školního roku probíhat biblické hodiny – kurs pro závazně přihlášené.

Marek Šmíd

Masaryk & česká Katolická moderna

PhDr. Marek Šmíd (* 1979) vystudoval historii a politologii na Filozofické fakultě UK. Roku 2006 obhájil rigorózní práci na téma *Vztah T. G. Masaryka a české Katolické moderny na přelomu 19. a 20. století*. Absolvoval studijní pobyty v Pise, v Londýně, v Bruselu a v Bonnu. V současné době je doktorandem na katedře politologie FF UK, kde ve své disertační práci odborně zpracovává téma *Kritika demokracie z pozic českého katolického prostředí v letech 1918-1938*. Je autorem desítek populárních příspěvků, vědeckých článků a recenzí a několika překladů do němčiny a italštiny. Je členem *Syndikátu novinářů ČR, Masarykovy společnosti* a *Společnosti Franze Kafky*.

Svébytnost a speciifičnost práce je daná mj. tím, že ani v hojně masarykovské literatuře, ani v literatuře o problematice tzv. Katolické moderny, která se od 90. let 20. století postupně rozrůstá, nebyla tomuto vztahu věnována patřičná pozornost. Tento problém byl chápán buď jako zcela efemérní, nebo byl hodnocen z hlediska ustálených a neproblematických hodnotících klíší. Tato práce ukazuje, že i zdánlivě bagatelní vztah dvou historických kontextů může poukázat na podstatné souvislosti a vazby a vytvořit hodnotné pozadí pro naše chápání spojitosti a mnohdy takřka organické spletnosti kulturních, společenských a politických vazeb v souvislostech přelomu 19. a 20. století.

Z posudku PhDr. Jana Wiedla, Ph.D.

PhDr. Marek Šmíd, který přednášel v petrovickém kostele sv. Jakuba staršího v březnu 2007 o Masarykovi a jeho vztahu k náboženství a k církvi, v těchto dnech vydal knihu s názvem *Masaryk a česká Katolická moderna*, jejíž druhá kapitola podrobně rozebírá právě Masarykův duchovní život. Původní cena: 250,- Kč. Cena pro petrovické farníky: 200,- Kč. Knihu lze objednat přímo u autora na e-mailové adrese smidma@seznam.cz nebo na telefonním čísle 608 959 899

REDAKČNÍ ZADNÍ VRÁTKA

(aneb když Okénko nestačí)

Skoro každé z uvedených témat by vydalo na samostatné číslo - proto se k některým ještě určitě budeme vracet. Teď už však hurá na prázdniny! Přejeme vám spoustu krásných zážitků, o které se s námi jistě rádi rozdělíte **J**. Psát (i třeba posílat obrázky) můžete na obvyklé kontakty (uvedené dole v tiráži) do 31.8.2007. A pokud budete někde u moře, určitě přivezte nějakou tu lasturu **J**.

Krásné léto!

redakce

LASTURA, č.12/2007, vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Jakuba Staršího, Edisonova 17/16, 109 00 Praha 10 - Petrovice

Kontakt na duchovního správce: tel: 222956361, GSM: 776252251, prevrat@volny.cz

Kontakt na redakci: lastura@email.cz. Uzávěrka dalšího čísla: 31.8.2007.

Redakční rada tohoto čísla: P.M.F.Převrátil, M.Nedoma

Poděkování všem příspěvatelům a Mgr. Jiřímu Vonešovi za poskytnutí grafiky sv. Jakuba.

Náklady na výrobu jednoho výtisku: 10,- Kč